

Arrest

nr. 321 996 van 19 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn.

Op 29 juli 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 17 augustus 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing ging verzoeker in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 202 243 van 12 april 2018 werd de beslissing vernietigd door de Raad.

Op 22 oktober 2018 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 233 318 van 27 juni 2019.

Op 12 december 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 23 juli 2020 verklaarde het CGVS het tweede verzoek niet-ontvankelijk.

Op 24 juni 2022 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 27 februari 2023 verklaarde het CGVS het derde verzoek niet-ontvankelijk.

Op 8 december 2023 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 19 december 2023 verklaarde het CGVS het vierde verzoek niet-ontvankelijk.

Op 30 januari 2024 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

Op 22 oktober 2024 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Carma op 21.10.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: (...) voornaam: (...) geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Al-Qal'aah nationaliteit: Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Carma op 21.10.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Betrokkene verklaart 2 minderjarige kinderen te hebben die bij hun moeder in Irak wonen. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene werd op 13.06.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Betrokkene bood zich niet meer aan voor het opvolggesprek. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Volgens het administratief verslag / TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Carma op 21.10.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van slagen en verwondingen

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30.01.2024. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08.12.2023 werd bij beslissing van 20.12.2023 als niet-ontvankelijk verklaard

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij in Irak als politieagent wordt beschouwd en voor de krijgsraad dient te verschijnen. Verder verklaart betrokkene niet te kunnen terugkeren omwille van de oorlogssituatie in zijn land van herkomst

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 08.12.2023. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de

omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)."

Op 22 oktober 2024 legde de gemachtigde verzoeker eveneens een inreisverbod op. Tegen deze beslissing tekende verzoeker eveneens beroep aan bij de Raad. De zaak is gekend onder het rolnummer 328 076.

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing bevat in het instrumentum ook een beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht.

Hij licht het middel toe als volgt:

"1. Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

De wijze waarop een illegaal verblijvende derdelander zijn recht om te worden gehoord moet kunnen uitoefenen voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, moet worden beoordeeld in het licht van het doel van richtlijn 2008/115, die ziet op de doeltreffende terugkeer van illegaal verblijvende derdelanders naar hun land van herkomst (HvJ 11 december 2014, C249/13, Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques pt 45). In voormeld arrest van het Hof van Justitie wordt voorts aangegeven dat: "46. Volgens vaste rechtspraak van het Hof moeten de bevoegde nationale autoriteiten, zodra is vastgesteld dat het verblijf illegaal is, krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115, en onverminderd de in artikel 6, leden 2 tot en met 5, voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigen (zie in die zin arresten El Dridi, C- 61/11 PPU, EU:C:2011:268, punt 35; Achughbabian, EU:C:2011:807, punt 31, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 57). 47 Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd heeft dus tot doel de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6. leden 2 tot en met 5, van de richtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, lid 1. 48

Vervolgens zijn de lidstaten, zoals de advocaat-generaal in punt 64 van zijn conclusie heeft opgemerkt, op grond van artikel 5 van richtlijn 2008/115, „Non-refoulement, belang van het kind, familie en gezinsleven en gezondheidstoestand", verplicht om bij de tenuitvoerlegging ervan zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen."

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

2. Verzoeker werd nooit de gelegenheid gegeven om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Verzoeker zijn hoorrecht werd hierdoor geschonden.

Het middel is gegrond.”

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij het hoorrecht, waarbij hij eveneens verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Hij stipt ook aan dat uit artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van een terugkeerbesluit moet rekening houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander. Verzoeker kreeg de gelegenheid niet om op een daadwerkelijke en nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken, hij acht daarom zijn hoorrecht geschonden.

De Raad kan zich aansluiten bij de theoretische toelichting van verzoeker, maar niet met het feit dat hijzelf niet de gelegenheid zou gehad hebben op daadwerkelijke of nuttige wijze zijn standpunt kenbaar te maken. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker werd gehoord op 21 oktober 2024, daags voor het nemen van de bestreden beslissing en dat werd rekening gehouden met zijn verklaringen. Het administratief dossier bevat inderdaad een administratief rapport van de federale politie van 21 oktober 2024, waaruit blijkt dat verzoeker werd verhoord. Verzoeker heeft in dat gehoor de kans gehad verklaringen af te leggen omtrent onder meer zijn gezondheidssituatie en gezins- en familielevens. Verder verwijst de Raad naar het “*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” van 22 oktober 2024 dat zelf ondertekend werd door verzoeker en waarbij een tolk aanwezig was. Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het verleden ook viermaal een aanvraag tot internationale bescherming heeft ingediend en waarbij de meest recente aanvraag dateert van 8 december 2023. In het kader van deze verzoeken heeft verzoeker telkenmale de kans gekregen om zijn standpunten kenbaar te maken.

De Raad is dan ook van oordeel dat verzoeker in geen geval kan gevolgd worden waar hij enkel stelt dat hem “*nooit de gelegenheid gegeven [werd] om zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken*”.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2. De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden.

Daarbij verwijst zij een RAAVIS verslag dd. 21.10.2024 waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen.

Verzoeker wenst dat het P.V. wordt bijgebracht door verweerder.

Een RAAVIS verslag is een manier om elektronisch te communiceren tussen politie en DVZ doch bezit geen bijzondere bewijswaarde zoals een P.V.

Verzoeker betwist alleszins dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De Belgische Staat heeft geen nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Zij kan op het moment dat zij de bestreden beslissing afgeeft niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, een RAAVIS verslag is op dat moment onvoldoende.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker, wat niet het geval is.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden."

Verzoeker verwijt de gemachtigde zich enkel te baseren op een RAAVIS-verslag waaruit zou blijken dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen, zonder dat de gemachtigde het PV mee opneemt. Verzoeker betwist de bewijswaarde van een RAAVIS-verslag en stelt dat de gemachtigde geen nauwgezet onderzoek heeft gevoerd naar de houding van verzoeker en verder niet aantoont dat op het moment van de bestreden beslissing verzoeker een gevaar vormde voor de openbare orde. De actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging van verzoeker is niet afdoende onderzocht, waardoor volgens verzoeker de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoeker aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing steunt op een motivering in rechte en in feite. Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde voor artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet gekozen als rechtsgrond. Verder stoelt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. De gemachtigde steunt de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan op artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet en wijst er in feite respectievelijk op dat er een risico op onderduiken bestaat en dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde. Ook de beslissing tot terugleiding naar de grens wordt de iure en de facto gemotiveerd. Verder motiveert de gemachtigde ook uitdrukkelijk over de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het bepaalde in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991.

Een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering

afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de bestreden beslissing heeft de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren. Elk van deze motieven kunnen in principe afzonderlijk het bevel om het grondgebied schragen. Verder maakt de gemachtigde ook toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Opnieuw kunnen in principe elk van deze motieven (enerzijds risico op onderduiken en anderzijds bedreiging voor de openbare orde) afzonderlijk de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan schragen. Bijgevolg komt het verzoeker toe om een betoog te ontwikkelen tegen respectievelijk de beide rechtsgronden opdat de Raad kan overgaan tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dit nagelaten.

De gemachtigde wijst erop dat verzoeker ten tijde van zijn arrestatie niet in het bezit is van een geldig identiteitsdocument en dat uit het administratief verslag opgesteld door de politie op 21 oktober 2024 blijkt dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op feiten van slagen en verwondingen. Dit verslag is terug te vinden in het administratief dossier.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en dus geen houder is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Op zich kan dit motief aldus het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten schragen.

Verzoeker betwist evenmin een van de redenen waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, nl. dat er een risico bestaat op onderduiken. Meer specifiek betwist hij niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 30 januari 2024 en dus dat hij heeft duidelijk gemaakt zich niet aan een verwijderingsmaatregel te willen houden. Verzoeker betwist enkel dat de gemachtigde uit het administratief rapport kon opmaken dat zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag gezien kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Het risico op onderduiken volstaat als rechtsgrond voor het nemen van beslissing zonder termijn voor vrijwillig vertrek.

In principe hoeft de Raad dan ook niet in te gaan op het betoog van verzoeker aangaande het gevaar voor de openbare orde, aangezien de eventuele gegrondheid van dit betoog geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het feit dat het proces-verbaal an sich niet is opgenomen in het administratief dossier geen invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing. Omwille van het geheim van het onderzoek heeft niet iedereen toegang tot het PV. Dit geldt eveneens voor de gemachtigde die enkel in kennis wordt gesteld van het administratief verslag. Het "TARAP/RAAVIS verslag" of administratief rapport waarnaar de bestreden beslissing verwijst, is opgesteld door een beëdigde politiebeambte en bevat de naam van verzoeker, een opsomming van de vaststellingen en een verwijzing naar het PV-nummer. De Raad ziet aldus niet in waarom de gemachtigde niet op rechtmatige wijze zou kunnen verwijzen naar dit verslag. Bovendien staat niets in de weg van verzoeker om aan de hand van het PV-nummer het proces-verbaal op te vragen bij de bevoegde diensten. Door te verwijzen naar de vaststellingen die door de politie werden gedaan heeft de gemachtigde – in weerwil van wat verzoeker stelt – wel voldoende onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker om te oordelen dat verzoeker zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden of een bedreiging is voor de openbare orde. De Raad stelt vast dat de vaststellingen gedaan door de politie dateren van 21 oktober 2024, terwijl de bestreden beslissing dateert van 22 oktober 2024. Door daags na de feiten de bestreden beslissing te nemen toont de

gemachtigde aan dat hij wel degelijk rekening heeft gehouden met de actuele gedragingen van verzoeker, die een bedreiging vormen voor de openbare orde. Hoe dan ook herhaalt de Raad dat de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven afdoende steunt op het onbetwiste feit dat verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten en dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen op zich kan gedragen worden door het onbetwiste motief dat er een risico bestaat op onderduiken.

Rekening houdend met het voorgaande ziet de Raad dan ook niet waarom de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de lezing van het middel blijkt dat verzoeker ook de schending aan te voeren van artikel 13 van het EVRM.

Hij licht het middel toe als volgt:

“1. Aangezien er ten derde een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met artikel 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste en tweede middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden.

Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Er wordt een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd omdat er sprake zou zijn van gedrag waarvan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde.

In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens bv. diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau).

Dat is in casu, geenszins het geval.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar een RAAVIS verslag, dit is een manier om elektronisch te communiceren tussen politie en DVZ doch bezit geen bijzondere bewijswaarde zoals een P.V.

De Belgische Staat heeft geen grondig en nauwgezet onderzoek gevoerd naar de houding van verzoeker.

Zij kan op het moment dat zij de bestreden beslissing afgeeft niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, een RAAVIS is op dat moment onvoldoende.

Verzoeker betwist dat hieruit zijn persoonlijke gedragingen, houdingen of gedrag afgeleid kunnen worden die gekenmerkt kunnen worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

De overheid toont geenszins aan dat zij het actueel gedrag van verzoeker werkelijk heeft onderzocht.

Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden om de bestreden beslissing te ondersteunen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra)."

In zijn derde middel verwijt verzoeker de gemachtigde een zeer brede interpretatie van het begrip 'openbare orde' te hanteren door onder dat begrip ook veroordelingen wegens bv. diefstal te laten vallen en stelt hij dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling op zich geen motivering kan uitmaken van de opgelegde maatregelen. Verder herhaalt verzoeker zijn kritiek over de bewijswaarde van een RAAVIS verslag of administratief rapport.

Vooreerst stelt de Raad vast dat – waar verzoeker aangeeft een schending aan te voeren van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 13 van het EVRM – hij er niet in slaagt dit nader uit te werken in zijn verzoekschrift. Op geen enkele wijze geeft verzoeker een toelichting bij de vermeende schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Het middel is aldus onontvankelijk wat dit onderdeel betreft. Ten overvloede wenst de Raad erop te wijzen dat de schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet op zichzelf kan worden ingeroepen, maar steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden moet worden opgeworpen. Verzoeker slaagt er niet in de schending van artikel 13 van het EVRM te koppelen aan een andere bepaling van het EVRM. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of vrijheid dus niet aan de orde is, is het middel dan ook onontvankelijk wat de voorgehouden schending van artikel 13 van het EVRM betreft (RvS 9 juni 2015, nr. 231.479; RvS 22 december 2022, nr. 255.371; RvS 9 januari 2023, nr. 255.437; RvS 22 mei 2023, nr. 256.562).

Opnieuw blijkt dat verzoeker ook in het derde middel enkel ingaat op de motieven in het licht van de openbare orde, maar in het tweede middel werd reeds vastgesteld dat de beslissing afdoende wordt gedragen door de overige motieven.

Ten overvloede, waar verzoeker ingaat op het begrip "openbare orde", stelt de Raad vast dat artikel 7, alinea 1, 1° en 3° en artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingen aan de basis liggen van de bestreden beslissing. Vermits de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormen van de artikelen 6 en 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het HvJ om begrippen zoals 'openbare orde' en 'ernstige redenen van openbare orde' nader te duiden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p.20 e.v.).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov). Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

In de zaak C-240/17 van 16 januari 2018 oordeelde het HvJ: *“49 In dit verband moet in herinnering worden geroepen dat een lidstaat het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ in de zin van richtlijn 2008/115 per geval dient te beoordelen teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, met dien verstande dat de enkele omstandigheid dat die derdelander strafrechtelijk is veroordeeld, op zichzelf niet voldoende is om van een dergelijk gevaar te kunnen spreken (zie in die zin arrest van 11 juni 2015, Zh. en O., C-554/13, EU:C:2015:377, punten 50 en 54).”* Tegelijk stelt het Hof in punt 52 in het arrest Zh. en O. dat een veroordeling ook geen minimumvereiste is vooraleer van een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde te spreken. Ook de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, kan samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat.

Verzoeker voert concreet aan dat België een zeer brede interpretatie gebruikt van het begrip “openbare orde”, een veroordeling wegens diefstal onder het begrip ‘gevaar voor openbare orde’ laat vallen en dat een strafrechtelijke veroordeling op zich geen afdoende motivering is voor een maatregel. De Raad stelt zich evenwel de vraag waarom verzoeker dit aanvoert, aangezien dit niet relevant is voor de huidige zaak. Verzoeker is immers niet strafrechtelijk veroordeeld, en dat is evenmin een strikte vereiste om van een bedreiging voor de openbare orde te kunnen spreken.

Waar verzoeker zijn betoog herhaalt rond het administratief rapport kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het tweede middel. Er blijkt uit de uitdrukkelijke motieven van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel een onderzoek heeft gedaan naar de actuele houding van verzoeker. De Raad wijst er ook op dat bij de beoordeling of een vreemdeling een gevaar uitmaakt voor de openbare orde de gemachtigde over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake enkel een marginale toetsingsbevoegdheid uit. De Raad acht het in deze niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot zijn beslissing is gekomen bij het beoordelen van het actueel gedrag van verzoeker.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond. Een schending van zorgvuldigheidbeginsel blijkt evenmin.

Het derde middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftieng door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES